український католицький часопис

МІСІОНАР 100 РОКІВ

№ 4 (54), квітень 1997

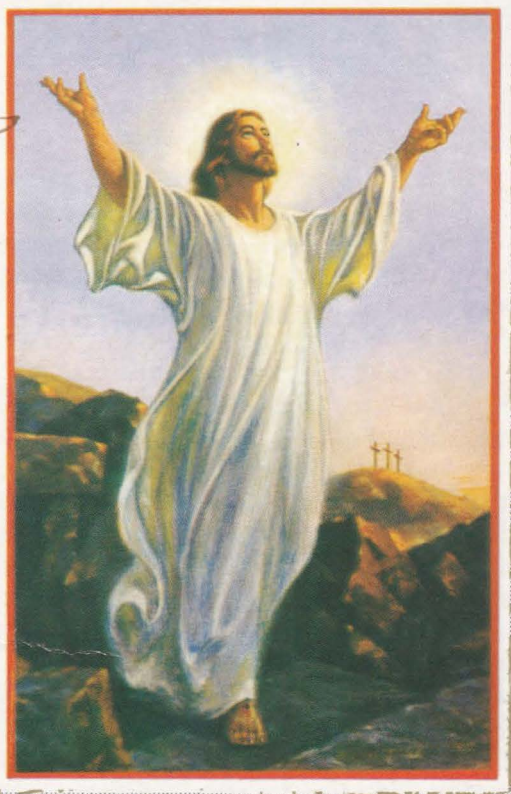

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

МІСІОНАР
ПРЕСВЯТОГО ІСУСОВОГО СЕРЦЯ

Український
католицький
часопис
Заснований у 1897 році
Засновники - Отці Василіяни

Реєстраційне свідоцтво
ЛВ-№122

Головний редактор
о. Василь Зінько, ЧСВВ

Редакційна колегія:
о. Дам'ян Богун, ЧСВВ,
о. Іван Новак, ЧСВВ,
о.Йосафат Воротняк, ЧСВВ

Літературне редагування та
коректура Ігоря Скленара

Комп'ютерна верстка
Ольги Кузьмич

Адреса редакції:
м. Львів, 290019,
вул. Б. Хмельницького, 36,
Святоонуфріївський
монастир ОО. Василіян
тел. 72-46-94

Підписано до друку 20.03.97 р.
Формат 70x100 1/16. Друк
офсетний. Папір друк. № 1.
Умов. друк. арк. 5,2. Умов.
фарбо-відб. 5,7. Обл.-вид.
арк. 5,0. Тираж 3000 прим.
Зам. і

Ціна договірна

Віддруковано з готових діапозитивів
у Жовківській книжковій друкарні
видавництва Отців Василіян
«Місіонер».
292310, Львівська обл.,
м. Жовква, вул. Василіянська, 8

© Журнал "Місіонар", 1997.

ЗМІСТ

о. Дам'ян Богун, ЧСВВ
Перший друкований "Місіонар" 1
Коротка історія "Місіонаря" 3
Намір Апостольства молитви на квітень 5
Намір Апостольства молитви на травень 7
Многая літ, Митрополите! 7
о. Василь Зінько, ЧСВВ
Христове воскресіння 8
о. Матей Гаврилів, ЧСВВ
Чи відхід одного членя зруйнує
монашество? 10
Ольга Крак
Квіти для Ісуса 15
о. Василь Мендрунь, ЧСВВ
Другий "лист з неба" 18
брат Йоанікій Чверенчук, ЧСВВ
Із життя провінції Отців Василіян
Найсвятішого Спасителя 22
25 років біля престолу 25
Олександр Рузанов
Український шпиталь Народної Лічниці
ім. Митрополита Андрея Шептицького 26
Євген Шидловський
Навіть покійників навертали на
"православіє" 27
о. Василь Зінько, ЧСВВ
Розмова між католиком і протестантом 28
Про негативні наслідки лібералізації
церковного життя 29
Петрусь (оповідання) 30

На обкладинці: Воскресіння Христове

● Передруки і переклади дозволені за поданням джерела.
● Редакція зберігає за собою право виправляти мову і скорочувати надіслані матеріали.

ПЕРШИЙ ДРУКОВАНИЙ "МІСІОНАР"

Молоді отці Василіяни "з під голки" одразу вирушали на місії. З однієї місії на іншу. Дуже втомлені повертаються до Львова, щоб кілька днів відпочити. Це — о. Платонід Філяс, о. Андрій Шептицький (згодом — Митрополит), о. Ігнатій Тисовський, о. Сильвестр Кізима, о. Мелетій Лончина, о. Вісаріон Кулик, о. Сотер Ортинський, о. Антоній Мартинюк, о. Єремія Ломницький та ін. Вони ділилися досвідом, раділи з успіхів і радилися, як і що робити, аби ці досягнення не пропали і щоби запалений вогонь не пригасав. Тоді виникла ідея поширювати серед людей друкований "Місіонар". Щоби раз на два тижні або раз на місяць завітав він до кожної оселі, де отці проповідували, і підсилював полум'я того вогню, яке вони запалили у людських душах всього краю. Місійне слово не могло бути почуте багатьма людьми. Де проповідувало 2—3 місіонарі, то їх слухало кілька сотень людей чи одна-дві тисячі. А друкований "Місіонар" міг ширитися серед нашого народу кількома тисячами примірників!

Перший редактор "Місіонаря" о. Платонід Філяс, ЧСВВ

Засновники склали відповідний план. Головним редактором обрали о. Платоніда Філяса, пропагандистсько-адміністративною справою мав займатися о. Андрій Шептицький. Майбутній Митрополит мав широке коло впливових людей, які могли йому допомогти порадами, вказівками та й своїм авторитетом. В хроніці жовківської друкарні читаємо: "о. Андрій — великий аскет і незрівнянний місіонар, що цілим своїм багатством бажав добра нашому народові, хотів йому, як то кажуть, небо прихилити. Так о. Андрій Шептицький починає здійснювати свої задушевні бажання — поширити серед народу якнайбільше друкованого слова. 29 квітня 1897 року приїжджає до Жовкви та привозить із собою рукопис першого числа журналу. Коли його видають місіонарі, то часопис назвали "Місіонар". Ігумен о. Андрій сказав довірливо, що він наважився

видрукувати перше число накладом 20 тисяч примірників та розіслати його безплатно, лише щоб "Місіонар" прийнявся у народі. Часопис був власністю Львівського монастиря і від 1.05.1897 р. виходив двічі на місяць накладом 20 тисяч примірників. Кожен номер мав аркуш друку. А його редактором, як вже згадано, став о. П. Філяс. Експедицією та адміністрацією займався о. Софроній Соколовський, ЧСВВ. Тарифи поштової оплати для пересилання часописів були значно меншими від тарифів, встановлених для інших видань. о. Андрій звертався до влади, аби йому дозволили користати з такої знижки. Тоді можна було писати до чиновників по-українськи. І вони відповідали нашою мовою. Ось яку відповідь отримав ігумен:

о. А. Шептицький, ЧСВВ

Цісарсько-королівська Дирекція Почт і телеграфів для Галичини ч. 64105

До Всечеснішого Андрія Шептицького, ректора місячника "Місіонар" у Львові, монастир оо. Василіян

"На подання... уділяєсь Всечесному Отцю сим позволенє на уживанє одно—зглядно півкрейцарових почтових значків при пересилці місячника "Місіонар" в границях Австро-Угорщини..." Далі у листі вказувалися ще приписи про те, як користуватися, як упаковувати та ін. Закінчується відповідь так: "Долучаємо до поданя резолюцію тутешної Цісарсько-королівської Дирекції поліції з дня 12 липня с. р. ч. 20453. Львів, дня 7 серпня 1897 р."

Отож за неповних два роки існування друкарні Василіяни вже заснували власний, релігійний часопис.

"Що то було радости, втіхи з появою першого числа "Місіонаря". Які-то велетенні думки кружляли в голові, які плани снувалися на майбутнє. Насамперед, це був ходячий "Місіонар", що загляне всюди, до кожної місцевости, до кожної хати. Він не мине ні простолюдина, ні інтелігента. До кожного прийде, мило заговорить, потішить, розрадить... "Місіонар", особливо перші річники, за редагування о. Платоніда Філяса був такий доступний, так до серця промовляючий, що люди не могли його нехтувати. Де тільки наш чоловік пішов, чи то до Америки, Франції, Туреччини, чи то до Австралії — всюди мандрував за ним любий "Місіонар".

"А вже скільки він приніс добра нашому народові, скільки душ він просвітив під оглядом релігійним! Цього не можемо ні описати, ні висловити".

В кожному числі друкуються подяки Серцю Христовому й Пречистій Діві Марії за одержані ласки. І так, з Божим благословенням, йшов "Місіонар" і продовжував місію, розпочату проповідями отців.

"Не забуваймо, що це "Місіонар" Ісусового Серця. Отже він, щоб потішити те Серце, що любов'ю безконечною нас полюбило і не злякалося жорстокої смерти на Хресті, про цю любов безнастанно нагадує людям і кличе всіх користати з його обітниць, найважніша між якими: "Всім, хто для винагороди моєму Серцю за зневаги від грішних людей висповідається і прийме Св. Причастя у 9 перших п'ятниць, обіцяю, що не вмре без Св. Тайни Покаяння".

Вище наведені цитати теж взяті з хроніки жовківської друкарні.

о. Дам'ян БОГУН, ЧСВВ

Коротка історія "Місіонаря"

"Місіонар Пресвятого Ісусового Серця" почав виходити кожного місяця від 1 травня 1897 р. Від першого числа до 1 травня 1898 р. висилався читачам не з Жовкви, де був друкований, але зі Львова. Відтак його висилають просто з Жовкви.

Притаманною характеристикою цього часопису є популярна релігійність, християнсько-католицька, та постійний вияв прихильності й любові до читача. Таким чином, від самого початку "Місіонар" здобув для себе прихильність багатьох людей, значно впливаючи на релігійне й церковне життя народу. Доказом цього є поступовий зріст числа передплатників, як також те, що у великій мірі цей часопис спричинився до успішної збірки по всьому краю на будову нової церкви Пресвятого Христового Серця у Жовкві у 1907 році. Єпископи часопис дуже схвалили та поручили його читати.

У різних рекламах "Місіонаря" та в деяких статтях йде мова про те, що це найпопулярніший часопис і що він повинен завітати до кожної католицької родини. Біля 1939 р. друкувалося вже майже 50 тисяч примірників "Місіонаря". Ось що свідчить про нього сам "Календар Місіонаря": "Всім знаний та всіма люблений часопис-місячник, для членів Апостольства Молитви та й для всіх добрих українців-католиків. З новим 1939 роком починає він 42-ий рік свого існування й праці для Бога, Церкви та народу. Один Господь счислить - кілько душ здобув він для Божого царства! Кілько обтер

він сліз за той довгий час свого існування. Але з болем серця треба сказати, що багацько наших людей ще не знає, ані не читає "Місіонаря"! Є в нас понад 200 тисяч членів Апостольства Молитви, а ані одна четвертина не передплачує "Місіонаря", часопису, посвяченого пізнанню й почитанню Ісусового Серця... Чому се так? ..." Однак мусимо зважати на свідчення людей: кількість передплатників не відповідала кількості читачів, бо в дійсності кожний примірник переважно був призначений для однієї родини і для її сусідів, та й навіть висилали кілька примірників на ціле село.

Сам часопис часто мав економічні труднощі, що навіть обтяжували цілу друкарську діяльність (через борг передплатників).

Від початку Першої світової війни перервано видання "Місіонаря" після 7-го числа (1914 р.). Потім, за редактора о. Івана Пришляка, ЧСВВ, його видавали й друкували у Загребі впродовж цілого 1915 р. Від січня 1916 р. знову друкувався у Жовкві, але і тут, серед повоєнних труднощів, від грудня 1918 р. до січня 1920 р. мусів знову "замовкнути".

З "Місіонарем" Василіяни у Жовкві також пов'язали (від 1903 до 1914 р.) видання "Малого Місіонарчика" для дітей. "Малий Місіонарчик" - це був дуже добрий підхід до дитини з релігійного огляду. Крім різних релігійних статей, "Місіонарчик" завжди вміщував різні оповідання для дітей, загадки, так званий "смішний кутик" та листи, що самі діти писали до свого журналу.

Редакторами "Місіонаря" були: о. Платонід Філяс (1897-1898), о. Лазар Березовський (1898-1908), о. Епіфаній Теодорович (1908-1911), о. Яким Фещак (1911-1914), о. Іван Пришляк (1915, у Загребі, Югославія), о. Лазар Березовський і о. Модест Пелех (1916-1918), о. Модест Пелех (1920), о. Платонід Філяс (1921-1926), о. Маркіян Марисюк (1927-1932), о. Рафаїл Криницький (1932-1933), о. Макарій Каровець (1933-1935), о. Пахомій Борис (1935-1939).

"Возз'єднання" Галичини з Радянською Україною у 1939 році, Друга світова війна, Львівський псевдособор 1946 року та його наслідки призвели до чергового занепаду часопису. Але апостолят друкованого слова існував у далекій чужині. Там наша Церква теж дбала за розвиток католицької преси. Приміром, ще до нині у Бразилії видаються місячники "Праця", "Місіонар", у Канаді - часопис "Світло" та ін.

У квітні 1992 року "Місіонар" відродився і до сьогодні поширюється серед нашого народу. *Будьте з нами надалі, шановні читачі!*

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

Оце Серце, що так дуже полюбило людей...

О, Божественне Серце Ісуса! У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії всі свої молитви, справи, слова, думки й терпіння нинішнього дня у винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників і у всіх намірах Апостольства Молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішній день.

Пресвяте Серце Ісуса і Марії, спомагайте св. Церкву і Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, Заступники України, моліть Бога за нас!

НАМІР АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА КВІТЕНЬ:

Загальний: ЩОБ УЧАСТЬ У ЄВХАРИСТІЇ ВИЯВЛЯЛА ВІРНИМ СПРАВЖНЮ ВАРТІСТЬ ХРИСТИЯНСЬКОЇ СВОБОДИ, ЗГІДНО З НАУКОЮ 46-го "МІЖНАРОДНОГО ЄВХАРИСТІЙНОГО КОНГРЕСУ".

Намір має такі первні:

1. Участь у Євхаристії означає дві справи: ходити на Службу Божу й причащатися Пресвятим Тілом і Кров'ю Христовими. Пригадаємо усім вірним, що Церква вимагає, і то під тяжким гріхом, у неділі та свята бути на Святій Літургії. Інакше ми не зможемо

повністю подякувати і прославити та й перепросити Господа Бога. А на Службі Божій ми робимо це в безконечний спосіб, бо злучені з Його Сином Ісусом Христом.

Щодо святої Трапези чи Причастя, то варто нам знати, що перші християни щоразу, коли брали участь у Святій Літургії, то одночасно і причащалися. Хто три рази підряд не причащався, то його виключали з християнської громади. Недаремно тодішні християни були такі сильні у вірі.

2. У намірі йдеться про справжню християнську свободу. Та одразу хтось запитає: "Що спільного має Пресвята Євхаристія зі свободою?" Так, має дуже багато, бо людина мусить чистим серцем приймати Господа і тим самим тільки душа з чистим сумлінням є направду свобідна. Найгірша неволя — це неволя і рабство гріха та пороків. А хто хоче бути від них вільним, той повинен навіть щодня приступати до Господньої трапези.

3. Додаймо, що навіть у самому прийманні Пресвятої Євхаристії повинна бути збережена свобода вірного. Тому Преосвященний Кир Любомир Гузар, єпископ-помічник глави УГКЦ, оцінив священиків, які вимагають від вірних дотримуватися їхніх часто невиправданих вимог, як не вихованих. Мирянин має мати свободу у самому прийманні Небесного Гостя і не потрібно вірного засмучувати та робити проблеми совісті, коли він здавна звик до такого способу зустрічатися з Господом Ісусом. Самі вірні теж не повинні турбувати інших у прийманні Святих Тайн.

Місійний: ЩОБ ХРИСТИЯНСЬКА ГРОМАДА В ГОНКОНЗІ ДАЛІ ВИЯВЛЯЛА СВІДОЦТВО ВІРИ І ЄДНОСТІ ТА СПРИЯЛА ДІАЛОГОВІ З УСІМ КИТАЙСЬКИМ НАРОДОМ.

Гонконг — це стара британська колонія. Незабаром має перейти під владу Китаю. Досі вона мала велику релігійну свободу і тому повинна не втратити цього надприродного добра. І при цьому впливати спасенно на цілий китайський народ, чи краще на нації, що населяють країну.

Місцевий: ЩОБ ТАЇНСТВО ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСІННЯ ВОСКРЕСИЛО УСІ ЛЮДСЬКІ ДУШІ ІЗ ГРОБУ ГРІХІВ.

Це є бажання святих і ревних душ. Тому стараймося нашими молитвами, постами, терпіннями та й милостинями заслужити у Бога Отця оте загальне воскресіння з гробу пороків, гріхів та поділів.

Покровитель на квітень — св. архангел Гавриїл (8.04)

Його собор припадає після Благовіщення Пресвятої Богородиці і побожний народ почитає цього архангела, бо він став посередником між Богом і людьми, між небом і землею. Знаємо, як то з небувалою пошаною і похвалами зустрічає цей небесний воєвода Діву з Назарета, а усякі розкольники будуть торочити, ніби Вона — звичайна жінка. Коли небо так ставиться шанобливо до Богородиці, то з якою великою пошаною ми, земні, маємо ставитися до Пресвятої та Пречистої!

НАМІР АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ТРАВЕНЬ:

Загальний: ЩОБ ВІРА ПРЕЧИСТОЇ ДІВИ МАРІЇ ЗАОХОЧУВАЛА ВСІХ ТИХ, ЩО СТАРАЮТЬСЯ ПІЗНАТИ ВОЛЮ БОЖУ ТА Й ЇЇ ВИКОНУВАТИ.

Місійний: ЗА ПОВНОЦІННЕ ПІДНЕСЕННЯ ЖІНКИ ЗГІДНО ІЗ ЗРАЗКОМ МАРІЇ, МАТЕРІ БОЖОГО СИНА І МАТЕРІ ЦЕРКВИ.

Місцевий: ЗА ВЕЛИКУ ЛЮБОВ КОЖНОЇ ЛЮДИНИ ДО ДІВИ МАРІЇ.

Покровитель на травень - св. Юрій Переможець (6.5)

МНОГАЯ ЛІТ, МИТРОПОЛИТЕ!

Ювіляр під час вечірньої святкової академії

90 років виповнилося 12 лютого цього року Митрополитові Володимиру Стернюку, ЧНІ, який у часі підпілля очолював УГКЦ. І хоча від цього ювілею минуло вже трохи часу, варто згадати про торжества. У день своїх уродин Високопреосвященний відправив святкову Літургію у архикатедральному соборі св. Юра. Ввечері громадськість та владики, духовенство, ченці та черниці завітали до Львівського театру ім. М. Заньковецької, щоби вшанувати ювіляра. Апостольський нунцій в Україні Антоніо Франко теж був присутній на урочистості. Окрім чудової святочної академії, у якій брала участь капела "Трембіта" та інші виконавці, того вечора було зачитано чимало привітань. Зокрема, від Святішого Отця, який відзначив великі заслуги Митрополита перед нашою Церквою та народом. Також поздоровляли представники обласної та міської влади, члени десятків різних громадських та церковних організацій. Про життєвий шлях ювіляра, оповитий тернями, розповів у доповіді професор Іван Паславський.

Редакція "Місіонаря" теж долучається до численних привітань з нагоди 90-ліття Митрополита і бажає йому многих і благих літ у Божій ласці!

ХРИСТОВЕ ВОСКРЕСІННЯ

"Зруйнуйте храм цей, а я його за три дні поставлю" (Ів. 2, 19).

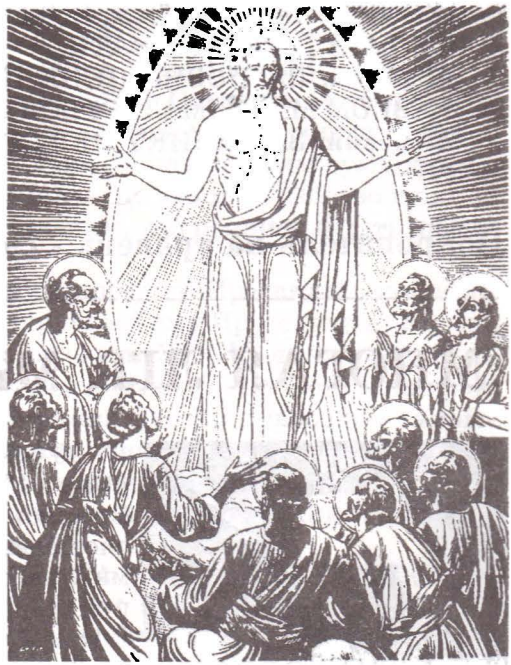

У свято Христового Воскресіння багато думок з'являється у нашій християнській душі. І ці думки варто зберегти та й заховати їх глибоко у нашому серці для щоденного життя. Думка про Христове постання з гробниці має для нас особливу вартість серед буревіїв сучасного світу та для наших суворих і важких днів буття. Щоб це належно обміркувати, визначимо три таких аспекти: Що це таке, воскреснути? Чи справді Христос воскрес? Яку користь ми маємо особисто з того таїнства?

1. ЩО ЦЕ ТАКЕ, ВОСКРЕСІННЯ?

Слово "воскреснути" означає повернутися до життя. Вмерти і знову ожити. Христос ще за свого земного буття повернув життя дочці Яїра-наставника божниці; юнакові з Наїму, синові-одинакові у матері-вдовиці; та й врешті чотириденному своєму другові Лазареві — братові Марти та Марії у Витанії.

Воскреснути — це знову ожити у своєму власному тілі. Коли щось інше починає жити у матерії, хоч би вона і належала до попередника, тоді нема воскресіння. От, наприклад, з розтлілого моху виростає молода береза або соснина. То це не є жодне воскресіння, це нове життя на місці іншого життя. От, скажімо, хтось був католик, в Україні — греко-католик, а після жахіть підпілля стає православним Московського чи Київського патріархату, то це — не воскресіння. Зі шляхетної матерії або з попередника вироджується хабаз або хопта... Суть воскресіння полягає у тому, що щось померле відновлює життєві функції, без зміни свого "я", своєї індивідуальності, свого виду існування у первісній формі...

2. ЧИ СПРАВДІ ХРИСТОС ВОСКРЕС?

На це дає відповідь Святе Євангеліє. Усі чотири євангелисти свідчать про цю подію. Перший євангелист, Матей, наводить думку запеклих ворогів Христа, які просять Пилата забезпечити добре гробницю і ще й сторожів поставити, бо "той обманник ще за життя був сказав: *Я по трьох днях воскресну" (Див. 27 главу)*. Євангелист розповідає про підкуп сторожі та й появу воскреслого Христа учням у Галилеї, бо деякі ще сумнівалися.

Св. Марко-євангелист розповідає про відвідини гробниці мироносицями і появу Ісуса Марії Магдалині, про докори за невірство учнів і їх твердосердя *(Див. 16 главу)*

Євангелист Лука широко описує подію появи Христа учням, які йшли до села Емаус та й про появу апостолові Петрові. Врешті, сам ще й доторкнутися їм велить свого Тіла і їсть перед апостолами *(24 глава)*.

Св. Іван-євангелист свідчить про появу Господа Марії Магдалині, Петрові та Йоанові, невірному Томі. Над Тиверіядським морем доручає св. Петрові найвищий уряд у Церкві — пасти вівці та ягнята *(Див. 21 главу)*.

Вельми суттєво св. Павло пише у листі до Коринтян: "А коли Христос не воскрес, то марна проповідь наша, то марна віра наша" (I Кр. 15, 14).

Отож, Христос воістину воскрес і ми себе саме так вітаємо у великодньому часі.

3. ЯКА НАМ КОРИСТЬ З ЦЬОГО ТАЇНСТВА?

Бо не пропадемо, навіки не загинемо. Ми мали початок, але не матимемо кінця. Нас можуть різні вороги та й усякі атеїсти і неатеїсти стерти просто в порох, але з нього воскресить нас Бог. Бо хто в Христа христився, то в Нього зодягнувся. І з нами буде так, як сталося з самим Христом.

А щоб наше воскресіння було справжнє та славне, як Христове, то гідно причащаймося, користаймо з Пресвятої Євхаристії, не будьмо тими нікчемними слугами, які ставлять світу і лихому добру свічку, а Богові лише огарок зоставляють, як ми це бачимо щоденно у довкіллі. А той огарок — це раз або два щороку завітати до Божого дому і тільки раз (борони Боже, не більше) висповідатися. Тобто релігію поставили у найчорніший куток нашого щоденного життя...

Зокрема, користаймо з Пресвятої Євхаристії, бо сам Христос нас запевняє: "Хто їсть Моє тіло і кров Мою п'є, той матиме життя вічне і я його воскрешу останнього дня". Хто цінить святі Тайни, той, дійсно, воскресне з Христом!

о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ

ЧИ ВІДХІД ОДНОГО ЧЕНЦЯ ЗРУЙНУЄ МОНАШЕСТВО?

Останнім часом у пресі з'явилося декілька статей про вихід із монаших спільнот ченців і монахинь. При цьому автори статей у спотвореному світлі чорними барвами змальовують життя у монастирях і прирівнюють їх мало що не до тюрми, у якій страждають нерішучі в'язні. А ті, що "мали мужність" покинути монастир й одружитися, представлені "великими героями", а їх віднайдене кохання прирівнюється до романтичних Ромео і Джульєтти.

Зокрема, у одному з репортажів журналіста Бригітти Лезо мовиться, що "монахи про цей випадок не люблять говорити". Безперечно, людина найчастіше балакає про те, що їй приємне, але мусить говорити про те, що приносить прикрість. У монастирях, із спільним організованим життям, обговорюються справи не тільки любі, але й прикрі. І це цілком природно. Під час спільних нарад розглядаються на різних рівнях події у монаших спільнотах і вирішуються різні прохання ченців, серед яких бувають навіть вельми гострі, а деколи й драматичні. Робиться це все з метою удосконалення чернечого життя та бажання допомогти людині. У теперішні часи суцільної інформації було б навіть нерозумно, неначе страус, ховати голову у пісок, тобто втікати від проблем. У зв'язку з вищезгаданими фактами нехай нам буде дозволено внести деякі суттєві пояснення, що допоможуть читачам більш об'єктивно оцінити справжній стан речей.

Поставмо питання: *чому існують монахи і монастирі?* Про цей феномен написано безліч книг, але коротку і ясну відповідь дає II Ватиканський Собор: "Від самих початків, в Церкві були чоловіки і жінки, що практикуванням євангельських рад намагалися з більшою свободою йти за Христом та докладніше за Ним слідувати". Кодекс канонів Східних Церков гарно доповнює цю відповідь, подаючи наступне визначення: "Чернечий стан — це сталий спосіб життя у спільноті, в якомусь інституті, затвердженому Церквою, завдяки якому вірні під дією Святого Духа, наслідуючи докладніше Христа,Учителя, Приклад Святості, посвячуються згідно з приписами статутів ... для дотримання прилюдних обітів послуху, чистоти і вбогості під законним Настоятелем, свобідно відмовляються від способу мирського життя і цілком посвячуються осягненню досконалої любові на службу Царства Божого для побудови Церкви і спасіння світу, будучи немов знаками, які провіщають небесну славу".

Йдеться про наступні суттєві риси монашества:

1) зберігання євангельських рад: послуху, чистоти і вбогості;

2) вільне слідування за Христом у чернечій спільноті під дією Святого Духа;

3) переміна стилю життя мирського на монаший;

4) посвята служінню ближнім і Церкві у любові.

Слід сказати, що сповнити до самої смерті своє чернече покликання можуть тільки ті, що збагнули поклик Божий і на всі 100 відсотків, не залишаючи собі навіть тисячної долі після довгої підготовки, цілком добровільно посвятилися Господеві.

Чи можна порівнювати монаше і подружнє життя? Спробуємо це зробити з тим, щоб побачити спільні і відмінні риси. Найперше, не можна ці два стани протиставляти і казати, що один святий, а інший грішний. Ці стани Бог і Церква однаково приймає й благословить, вважаючи їх достойними й гідними людини та її служіння. Йдеться тільки про можливість більш ефективно віддавати себе іншим у любові. Цілком вірно пише пані Бригітта Лезо: "Шлюб у сім'ї — теж своєрідний монастир". Передусім, як чернечий, так і подружній стан мають спільнотний вимір. Подружжя — це сім'я, і монастир — це теж сім'я. Перша пов'язана вузами любові і друга теж. Перша має тілесно-духовний вимір, друга має духовно-євангельський вимір. Перша має завдання передавати життя тілесне, друга — життя духовне. Той монах, що не усвідомив себе духовним батьком, не перемінив свого батьківського інстинкту у духовний, не буде добрим ченцем і провідником інших. Так само та монахиня, що у монастирі не трансформувала свій материнський потяг у духовне материнство, не може стати доброю монахинею. У людській історії була тільки одна особа, що поєднала фізичне і духовне материнство із фізичним й духовним дівицтвом — це Пресвята Діва Марія, Богородиця. У подружжі усе спільне: дім, речі, здобутки, інтереси, горе й щастя, невдачі й успіхи, так само і в монастирі. Як у подружжі, так і чернецтві є послух, тобто хтось мусить бути керуючим і мати дефінітивний голос у вирішенні справи, як остання інстанція. Йдеться не про волюнтаризм і авторитаризм, але про солідне і ґрунтовне обговорення справ шляхом діалогу та їх розумне вирішення. Як подружжя, так і монаша посвята мусить бути вирішальною, остаточною і мати ґарантію тривалості, тобто досмертної вірності. Як в подружжі, так і у чернечому житті слід зберігати інтимну чистоту серця та вірність приречення, або як кажуть моралісти — шосту й дев'яту заповідь. Як у подружжі чоловік й жінка в постійному самозреченні без решти віддають себе один одному (а так повинно бути) для спільного добра сім'ї, так

само і в монашій спільноті ніхто не повинен себе шукати, але старатися служити іншим у любові. Як подружжя, так і монаша спільнота прямують до однієї мети — вічної й небесної Батьківщини, Царства Божого, де буде вічна радість і безпосереднє спілкування з добрим, люблячим Богом.

Перш ніж людину прийняти у монастир, слід її випробувати, чи вона здатна жити монашим життям. Більше того, вона повинна себе саму збагнути, щоб остаточно визначитися. Саме тому існує підготовчий, випробувальний період послушництва, під час якого навчають кандидата про засади як монашого, так і подружнього життя. Навчають пізнати свою статевість, свої здатності до спільного життя, до послуху, до зречення з еґоїзму і тому подібне, з тим, щоб дана особа змогла вільно, радісно і цілковито посвятитися Господеві і служінню ближнім. Відтак настає час поступового і почергового шестирічного складання євангельських обітів на один рік. Загальна ж формація особистості триває не менше семи років, а практично — усе життя. Той, хто вступає в монастир, мусить мати святу і чисту ціль — слідувати за Ісусом Христом, і як Він — служити у визначений спосіб своїм ближнім. Хто має іншу мету, у монастирі ніколи не витримає. Так само і в подружжі, хто шукає себе — знаходить себе, і в результаті, подружжя розпадається. На початку послушництва і перед складенням монаших приречень відбувається наступний діалог (*тут наводимо текст із василіянського монашого молитовника*):

Настоятель: По що прийшов ти, брате, вдруге до цієї святої Братії, припадаючи перед святий Жертовник?

Новомонах: Бажаю чернечого життя, чесний Отче.

Настоятель: Чи бажаєш скласти врочисті обіти Богові і стати членом чернечої спільноти?

Новомонах: Так, за Божою допомогою, чесний Отче.

Настоятель: *(стоячи)*. Направду, добре і святе діло ти вибрав, але чи виконаєш його? Бо добрі діла трудом осягаються і терпінням довершуються. Тому на кожний наш запит, з розвагою і острахом, дай належну відповідь Богові, і з усією увагою відповідай нам:

Настоятель: *(сідає)*. Чи з належною розвагою і свобідною волею приступаєш до Господа?

Новомонах: Так, за Божою допомогою, чесний Отче.

Настоятель: Чи не з якоїсь іншої потреби або примусу?

Новомонах: Ні, чесний Отче.

Настоятель: Чи за Господньою заповіддю вирікаєшся грішного світу і того, що в світі?

Новомонах: Так, за Божою допомогою, чесний Отче.

Настоятель: Чи перебудеш в Чині Святого Василія Великого і в чернечому суспільному житті аж до останнього твого віддиху?

Новомонах: Так, за Божою

допомогою, чесний Отче.

Настоятель: Чи будеш зберігати послух Настоятелям і повинність чернечій спільноті аж до смерті?

Новомонах: Так, за Божою допомогою, чесний Отче.

Настоятель: Чи зберігатимеш дівство і невинність аж до смерті?

Новомонах: Так, за Божою допомогою, чесний Отче.

Настоятель: Чи аж до смерті перебуватимеш у відреченні і у добровільному суспільному убозтві, нічого для себе не набуваючи і не відкладаючи, хіба на звичайну потребу, та й не самовільно, але з послуху?

Новомонах: Так, за Божою допомогою, чесний Отче.

Настоятель: Чи будеш зберігати совісно і вірно Правила нашого Чину, потверджені святим Апостольським Престолом?

Новомонах: Так, за Божою допомогою, чесний Отче.

Настоятель: Чи будеш безупинно поступати в чеснотах і досконалості?

Новомонах: Так, за Божою допомогою, чесний Отче.

Настоятель: Чи ти готовий перенести горе й невигоду чернечого життя заради Небесного Царства?

Новомонах: Так, за Божою допомогою, чесний Отче.

Настоятель: *(встає)*. Гляди, брате, які обітниці даєш Владиці Христові; Ангели стоять тут невидимо, щоб записати це твоє ісповідання і з нього будеш суджений в другий прихід Господа нашого Ісуса Христа, а Браття і люди, тут присутні, свідчитимуть про тебе колись перед Господом. Тож, чи все те отак визнаєш і за Божою допомогою прирікаєш витривати в цій своїй обітниці аж до кінця твого життя?

Новомонах: Так, за Божою допомогою, чесний Отче.

Настоятель: Гляди, що ніхто тебе не примушує до цієї врочистої професії. Знаєш, що ти з власної волі хочеш зобов'язатися врочистими вічними обітами Богові. Тож приступи до Жертовника Господнього і склади Богові свої обітниці. Ось Христос тут невидимо присутній.

Відтак Настоятель підходить до престола і стає збоку, а ті, що складають врочисту професію, клякають на ступень престола і кожний поосібно та голосно й чітко виголошують наступну форму врочистих вічних обітів, поклавши руки на Євангелію:

Я, *N* ЧИНУ СВЯТОГО ВАСИЛІЯ ВЕЛИКОГО, ВРОЧИСТО ОБІТУЮ ГОСПОДУ БОГУ В ТРОЙЦІ СВЯТІЙ ЄДИНОМУ Й ТОБІ ПРЕПОДОБНОМУ ОТЦЕВІ N ПРОТОАРХИМАНДРИТОВІ *(або N Заступникові, Отця Протоархимандрита)*, БОЖОМУ НАМІСНИКОВІ, — УБОЖЕСТВО, ЧИСТОТУ І ПОСЛУХ У ЦЬОМУ ЧИНІ Й ОБІЦЯЮ В НЬОМУ ПОСТІЙНО ПЕРЕБУВАТИ АЖ ДО СМЕРТІ. КРІМ ЦЬОГО ОБІЦЯЮ ВСЕЛЕНСЬКОМУ АРХИЄРЕЄВІ, ХРИСТОВОМУ НАМІСНИКОВІ,

ПОВСЯКЧАСНУ ВІРНІСТЬ І ПІДЛЕГЛІСТЬ І ЩО НЕ БУДУ СТАРАТИСЯ ПРО НАСТОЯТЕЛЬСТВА В ЧИНІ ТА ЦЕРКОВНІ ГІДНОСТІ. В ЦЬОМУ МЕНІ, БОЖЕ, ДОПОМОЖИ І ЦЯ СВЯТА БОЖА ЄВАНГЕЛІЯ. **ВСЕ РОЗУМІЮ** ЗА КОНСТИТУЦІЯМИ НАШОГО ЧИНУ, ЗАТВЕРДЖЕНИМИ АПОСТОЛЬСЬКИМ ПРЕСТОЛОМ.

Можливо, комусь така суворість вимог може видатися принизливою і зайвою, але тут, як і в подружжі, йдеться про певні зобов'язання-ґарантії, без котрих неможливо солідно щось збудувати. Для тривкої будівлі слід закласти міцний фундамент. "Не можна будувати на піску", — каже Христос. Як у подружжі чоловік й жінка повинні дати собі взаємно тверде слово: "Не покину тебе до смерті", так і у відношенні людини до Бога мусить бути дане слово вірності. "Той, хто поклав свою руку на плуг і оглядається назад, не є надійний для Царства Божого" — читаємо у Євангелії. Проте труднощі завжди і всюди починаються там, де бракує зрілості. Справедливо та влучно сказав кардинал Мартіні: "Зрілість — це найважливіша проблема".

Після залишення монастиря екс-ченці часто люблять звинувачувати "всіх і вся", тільки не себе, і докоряють у бракові рішучості "багатьох монахинь, котрі не знаходять у собі відваги і мужності до такого (як їхній) вчинку", тобто покинути монаше життя й одружитися. В історії Церкви подібних закликів, на жаль, не бракувало, але великих результатів не принесли. Свого часу у XVI столітті екс-монах Мартін Лютер оженився на екс-монахині, заснував свою церкву, в якій цілком усунув монаше життя. Минули століття, і ось у Тезе (Франція) маємо протестантський монастир з ігуменом Роже Шютцом на чолі. Думаємо, що таких протестантських чернечих спільнот буде більше. Уся правда полягає в тому, що у монастирі ніхто нікого силоміць не тримає. Той, хто полум'яно любить Господа неподільним серцем, не потребує жодної "аґітації і пропаґанди", бо знає, що покласти своє земне життя для Христа і Євангелія — це означає здобути життя вічне.

о. Матей ГАВРИЛІВ, ЧСВВ

КВІТИ ДЛЯ ІСУСА

У мальовничій місцевості Брюхович, що неподалік Львова, серед стрункіх вічнозелених сосен красується охатна будівля. В ній розмістився новіціят сестер Катехиток святої Анни. У нас в Україні це Згромадження почало діяти лише декілька років тому. По суті, воно — одне з наймолодших у Галичині. Зародилось у далекій Бразилії, а згодом розвинулось в інших країнах, зокрема, в США, Італії, а нині — в Україні.

Тільки завдяки Божому Провидінню, коли Україна стала незалежною державою, запанувала релігійна свобода. Сестри Катехитки св. Анни повернулись на землю своїх прабатьків — колишніх українських емігрантів, щоб служити Богові, Церкві та рідному народові. Своїм поверненням на українську землю вони завдячують главі УГКЦ, Блаженнішому кир Мирославу Івану кардиналу Любачівському. Сестри спочатку служили при митрополії на Святоюрській горі, а 7 серпня 1992 року відкрили свій новіціятський дім в Брюховичах.

На світлині: ліс у Брюховичах, де знаходиться монастир сестер Катехиток св. Анни. Як кожне дерево тягнеться вгору, так і кожна покликана душа — до Бога.

З хвилюванням та тріпотінням у серці ми переступили поріг монастиря. Тут тихо і по-домашньому затишно. А ще відчувається, що скрізь витає дух молитви, дух посвяти, Божого благословення.

Нас гостинно зустріла настоятелька монастиря мати Арсенія Рудик. Вона прибула з Бразилії в Україну в числі перших. Разом з нею прибула і сестра Леокадія Водонос, нині — магістр новіціяту.

— Преподобна мати Арсеніє, що відчували ви, їдучи з Бразилії в Україну?

— Передовсім, нас переповнювало велике почуття радості, що випало нам щастя працювати на рідній українській землі, і в молитвах ми дякували Господеві за цю велику ласку.

Ми ще попросили мати Арсенію розповісти про Згромадження, поділитись своїми планами і мріями на майбутнє.

— Наше Згромадження сестер Катехиток св. Анни, — продовжує

розмову мати Арсенія, — засноване в 1932 році в Бразилії. Його засновником був український священик, францисканин бл. п. Йосафат Омелян Ананевич. Він був родом з Галичини. Святу Тайну священства прийняв в 1911 році з рук Преосвященного Кир Григорія Хомишина, єпископа Станіславівського. Спочатку виїхав на місійну працю в Аргентину, згодом — у Бразилію. о. Йосафат Ананевич всім серцем любив Україну, її працьовитий народ і ще тоді мріяв про той час, коли повернуться на цю рідну землю священики і монахині. Він вірив, що колись за Божим Провидінням поїдуть туди сестри Катехитки св. Анни, щоб виконувати велике завдання — вести апостольську працю, відродити духовність українського народу. Звичайно, у нас, в Бразилії теж було чимало праці. Там жило багато родин колишніх українських емігрантів. Наші сестри докладали зусиль, щоб допомогти священикам у душпастирській праці, а також займались християнським вихованням дітей, прагнули зберегти там рідну українську мову, звичаї, традиції. А тепер перед нами велика ділянка духовної праці тут, в Україні. Радіємо, що з кожним роком за Провидінням Божим все більше з'являється покликаних дівчат, які вибирають нелегку стежинку монашого життя.

Єдиною дружною родиною живе новіціятська спільнота, об'єднана любов'ю до Бога і ближнього, сповнена надхнення і ентузіазму для праці на духовній ниві. Тепер на новіціяті є десять сестер. Серед них — новички і кандидатки. Більшість молодих монахинь родом зі Львова, також є покликані дівчата з Турки, Бродів, Рави-Руської та ін.

* * *

В розмовницю зайшла стрункa симпатична монахиня з темно-карими очима, які випромінювали тепло. Ця сестра Єлисавета (Галина) Піх. В розмові з сестрою дізнались, що родом вона зі Львова. В монастир пішла за покликом серця, відчула, як кличе її Ісус за собою. Щаслива, що і з боку батьків знайшла розуміння і підтримку. І в молитвах дякує Господеві, що допоміг їй зробити правильний вибір на життєвій стежині.

У сестри Єлисавети крім молитов, апостольської праці та щоденних обов'язків в монастирі є ще навчання. Адже вона — студентка Люблінського інституту вищої духовної культури. В цьому ж навчальному закладі набувають також знання сестри цього Згромадження — Ольга (Олена) Янів, Анна (Марія) Петеля.

Ще сплять в передранковій тиші оповиті сутінками, затишні оселі місцевих жителів, тихо погойдують своїми кронами стрункі сосни, а в монастирі сестер св. Анни, наче промінчики спалахують у вікнах яскраві вогники. Це молоді монахині молитвами зустрічають кожен новий день, дарований Богом. Ангельськими голосами славлять Господа. Після Утрені, Служби Божої — сніданок, а потім знову збираються на духовні науки.

Слід сказати, що до духовної формації молодих сестер спричиняються отці Василіяни. Так, особливу турботу про духовну формацію сестер у Бразилії виявляв Преосвященний Владика Кир Єфрем В. Кривий, ЧСВВ. Змістовні духовні науки для молодих сестер новіціяту проводили о. Діонісій Ляхович, ЧСВВ з Бразилії (тепер Протоархимандрит Василіянського Чину), отець-професор Тарас Олійник з Бразилії, отець-професор Йосафат Воротняк, ЧСВВ, настоятель Кристинопільського монастиря та ін.

Важливим завданням сестер Катехиток св. Анни є катехизація дітей і молоді, навчання християн правдам святої віри. Зараз молоді монахині проводять катехизацію дітей в Брюховицькій початковій школі, в лікарні, де перебуває частина дітей з Чорнобиля, часто бувають і в місцевому санаторії "Будівельник".

А ще сестри готують дітей до першого Святого Причастя в архикатедрі св. Юра та храмі Преображення Господнього м. Львова, навколишніх селах. Під час святих місій приходять до храмів, де допомагають священикам у душпастирстві, проводять апостольську працю з молоддю, відновлюючи духовні джерела.

Сестри дбають також за чистоту і окрасу наших храмів. Словом, працюють для добра Церкви і народу.

* * *

...Десь пополудні монастирську тишу перервав переливчастий дзвоник, скликаючи всіх на обід. Нас гостинно запросили у трапезну. Сестри зібрались навколо обіднього стола. Лине спільна молитва "Отче наш", тоді споживають, що Бог послав і дякують Господеві за щедрі дари, за поживу. Кожна з сестер має бути доброю господинею, повинна вміти готувати різноманітні страви. Тому молоді монахині ретельно вивчають секрети кулінарської майстерності, вчаться смачно готувати, прикрашати стіл. Відчувається, що все те, що вони роблять, виконано старанно, з великою любов'ю, і це приносить почуття радості.

Після обіду всі сестри новіціятської спільноти відвідували каплицю, де молились, проводили духовні розважання чи відмовляли вервицю.

Одна з молодих сестер Катехиток св. Анни підійшла до кивота, зробила доземний поклін Євхаристійному Христу і поставила букет живих квітів. *Квіти для Ісуса... Це квіти вдячності і любові нашому Спасителеві. Та найкращими квітами є, мабуть, Його обручниці, які посвятили своє життя Богові.*

Хай же Господь обдарує їх новими ревними покликаннями і щоби покликані працювали у Христовому винограднику на славу Божу, для утвердження духовності українського народу.

Ольга КРАК,
м. Жовква

ДРУГИЙ "ЛИСТ З НЕБА"

1. Йшов 1987 рік. І ніхто на світі не знав, що вже скоро настануть великі зміни в нашій Україні. Життя проходило у звичайному ритмі.

Настав грудень, 29 число. Саме цього дня, у Віддання Празника Непорочного Зачання Пресвятої Богородиці, на приватній квартирі родини священика-василіянина у Львові відбулася Провінційна Капітула Галицької провінції Найсвятішого Спасителя (ЧСВВ). Прибули капітульні отці: о. протоігумен Дам'ян Богун, о. Макарій Ґрень, о. Юрій Янтух, о. Мар'ян Чорнега, о. Антоній Масюк, о. Володимир Палчинський, автор цих рядків та інші. Цього дня я прийняв важкий хрест протоігуменства, а офіційно розпочав свою хресну дорогу — 14 січня 1988 року.

Пригадую, що з о. Володимиром, моїм приятелем і порадником, ми ще довго сиділи і обговорювали плани на майбутнє. Хотілось багато зробити, та часи були нелегкі. На той час аж до виходу з підпілля мене по-батьківськи оберігав о. Дам'ян, мій попередник. Його поради, допомога і надзвичайна терпеливість були всім добре відомі. В цей час я відчув їх з особливою силою. Простими, але влучними словами він стримував мене: "Ще встигнете посидіти в тюрмі".

На той час в нашій Провінції було: 51 священик, один диякон, 17 братів, 5 новиків і 15 кандидатів. Отже всіх — 89. Це було дуже мало для колись могутнього Чину в Україні. Але я дякував Богові, що Він зберіг в чудесний спосіб не тільки старших, але й покликав молодих. Та ще цього ж 1988 року Господь покликав до Себе членів нашої Провінції; відійшли у вічність один брат, п'ять священиків і один єпископ.

2. Кожного року відходили по нагороду до Бога отці й браття. Майже всі вони були ісповідниками віри, та й у старшому віці, за винятком бр. Бориса Бурбана, який завершив земний шлях на 29 році життя. Подаю їх імена, а також день смерті і місце поховання (за час двох моїх каденцій відійшли у вічність 29 василіян):

бр. Гавриїл Сідь (07.02.88 р. — Львів). Похований у Крехові.

о. Маркіян Глібчук (03.03.88 р. — Івано-Франківськ). Похований там же.

о. Лаврентій Шкретка (11.03.88 р. — Маріямполь, біля Івано-Франківська). Там і похований.

о. Климентій Когут (05.05.88 р. — с. Зариванці, біля Бучача). Там і похований.

о. Йосиф Кушнір (24.06.88 р. — с. Гаї Великі, біля Тернополя). Похований в с. Ласківці.

о. Мар'ян Шабан (06.07.88 р. — с. Яблунівка, біля Стрия). Там і похований.

Преосвященний Яків Тимчук (20.12.88 р. — м. Чортків). Похований в м. Заліщиках.

о. Йосиф Тремблюк (08.04.89 р.— с. Ришужинці, біля Городенки). Там і похований.

о. Тарас Бобкович (04.08.89 р. — с. Лаврів). Там і похований.

о. Андрій Фарміга (02.05.90 р. — Гошів). Похований у Крехові.

о. Северіян Пришляк (14.02.91 р. — Гошів). Там і похований.

о. Йосафат Фаль (08.04.92 р. — с. Качанівка, біля Підволочиськ). Там і похований.

о. Володимир Ковалик (06.04.92 р. — Червоноград). Похований у с. Бендюга, біля Червонограда.

о. Миколай Шепа (12.08.92 р. — Мукачево). Похований в Імстичево.

о. Богдан Тодавчич (25.08.92 р. — Імстичево). Там і похований.

о. Ігнатій Янтух (17.08.93 р. — Крехів). Там і похований.

о. Юрій Янтух (30.10.93 р. — Жовква). Там і похований.

о. Венедикт Мельник (01.12.94 р. — Гошів). Там і похований.

бр. Павло Плетенецький (06.12.93 р. — Золочів). Там і похований.

о. Єронім Тимчук (25.02.94 р. — Коломия). Похований в Заліщиках.

о. Северіян Гнатюк (22.03.94 р. — с. П'ятниця). Похований в Добромилі.

о. Макарій Шульгач (14.07.94 р. — Львів). Похований у Крехові.

о. Анатоль Байрак (23.10.94 р. — Львів). Похований в Малехові біля Львова.

бр. Борис Бурбан (27.10.94 р. — Червоноград). Похований в Бендюзі.

о. Рафаїл Процiв (15.12.94 р. — Долина). Похований в Гошеві.

о. Августин Діткун (20.05.95 р. — Рогатин). Похований в Малехові, біля Львова.

о. Маркел Удич (19.07.95 р. — Гошів). Там і похований.

бр. Мар'ян Щока (03.10.95 р. — Імстичево). Там і похований.

бр. Юліан Мигович (31.10.95 р. — Імстичево). Там і похований.

З. А тепер на хвилинку пригадаю те, що ми застали в наших монастирях після виходу з підпілля.

м. Львів. В монастирі св. Онуфрія жили люди, отже, був дуже занедбаний, а в церкві — музей ім. І. Федорова.

с. Крехів. В монастирі — інтернат для розумово відсталих дітей, а в церкві — склад вугілля, дров і т.п.

м. Жовква. В монастирі — школа і поліклініка; в церкві відправляли православні. Друкарня підпорядкована місцевій владі.

м. Червоноград (Кристинопіль). В церкві — музей релігії і

атеїзму, в монастирі — школа ДОСААФ і музей.

м. Золочів. Церква зруйнована, в монастирі — туберкульозний диспансер.

с. Підгірці. В монастирі — туберкульозна лікарня; в церкві — склад.

с. Краснопуща. Інтернат для психічно хворих чоловіків.

м. Бучач. В церкві — кузня і тракторна бригада; монастир — у руїнах.

с. Улашківці. Церква зруйнована; монастир — сільський клуб.

м. Івано-Франківськ. Церква — обласний архів; монастир — школа.

с. Погоня. Психо-неврологічний диспансер.

с. Гошів. Православний чоловічий монастир; церква — склад.

с. Лаврів. Інтернат для слаборозвинених дітей.

с. Добромиль. Психо-неврологічний диспансер (жіночий).

с. Букова. Інтернат для слаборозвинених дітей.

м. Дрогобич. В церкві Петра і Павла — клуб; у монастирі проводилися археологічні розкопки; в церкві Пресвятої Трійці відправляли православні, а в монастирі — інститут.

м. Вільнюс. Церква зруйнована; монастир — інститут.

м. Володимир-Волинський. Відправляли православні священики автокефальної Церкви, а в монастирі — різні організації.

м. Луцьк. Відправляли православні московського патріархату.

с. Малий-Березний. Інтернат для слаборозвинених дітей.

с. Бороняво. Церква — склад; монастир - руїни.

с. Імстичево. Православний жіночий монастир.

м. Ужгород. Університет.

с. Михайлівка і *Завалів.* Колгоспні артілі.

м. Чортків. Немає ніякого сліду.

Яка ж це жахлива спадщина! Та все ж таки поступово все змінилося на краще. Всього декілька монастирів нам ще не віддано, і то з поважних причин. Надіємось, що і ця проблема у недалекому майбутньому вирішиться.

4. Що маємо на сьогоднішній день? *20 монастирів* — Львів, Крехів, Жовква, Кристинопіль, Золочів, Підгірці, Краснопуща, Бучач, Улашківці, Івано-Франківськ, Погоня, Гошів, Добромиль, Лаврів, Букова, Улашківці, Імстичево, Бороняво, Малий Березний, Вільнюс; *2 резиденції* — Брюховичі і Дністрик-Дубовий; *2 церкви* у Львові — св. Андрія і св. Миколая в Струсові. *7 місійних станиць* — Володимир-Волинський, Луцьк, Кам'янець-Подільський, Бар, Херсон, Званівка, Покотилівка; *2 новіціяти* — в Крехові і Малому Березному; *василіянський інститут* філософсько-богословських студій ім. Митрополита В. Рутського (у Золочеві); *видавництво "Місіонер", друкарню в Жовкві, місійні інститути* (учні 8—11 кл.); *вівтарні і Марійські дружини, Апостольство молитви,*

Третій Чин, дитячі і змішані хори, дитячі гуртки художньої самодіяльності.

Зараз у Провінції — 67 священиків, 5 дияконів, 132 брати, 55 новиків, 39 кандидатів і 250 учнів "Місійного інституту" (при монастирях у Бучачі, Жовкві, Кристинополі та резиденції в Брюховичах). 85 наших студентів навчаються у Золочеві і Львові (Україна), Варшаві і Перемишлі (Польща), Загребі (Хорватія), Римі (Італія), США і Бразилії.

Такий стан Василіянської Провінції Найсвятішого Спасителя в Україні на сьогодні. Щодня молюся з кандидатами і новиками за Боже благословення для неї, за нові покликання, за розквіт усіх Чинів і Згромаджень.

Ось і закінчився другий "лист з неба".

До зустрічі!

о. Василь МЕНДРУНЬ, ЧСВВ

P.S. *Складаю щиру подяку всім, хто молитовно чи на письмі, а то й своєю присутністю звеличив мій срібний ювілей священства. Хай Бог усіх винагородить!*

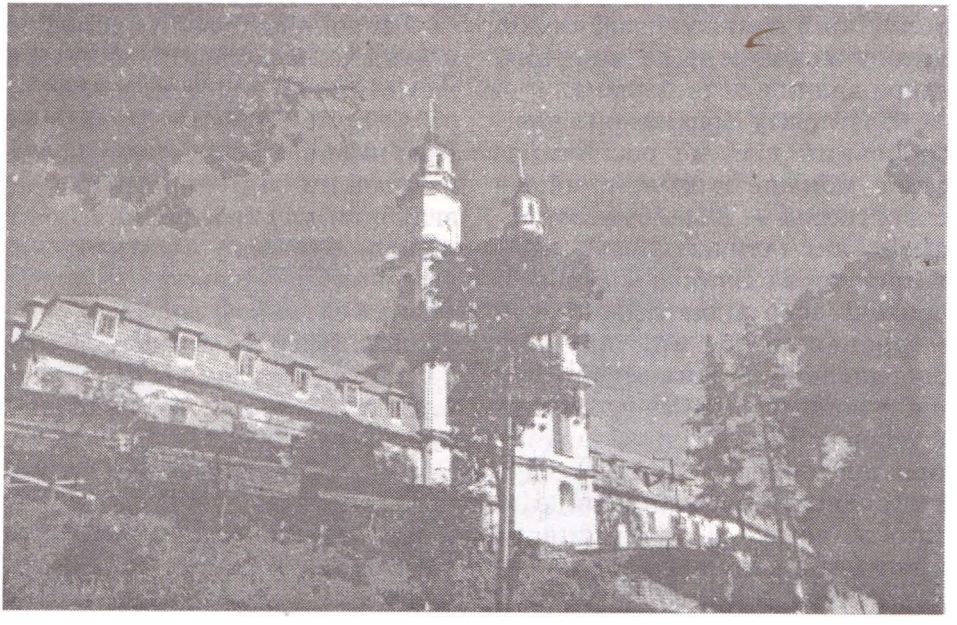

На світлині: церква і монастир отців Василіян у м. Бучачі Тернопільської обл.

ІЗ ЖИТТЯ ПРОВІНЦІЇ ОТЦІВ ВАСИЛІЯН НАЙСВЯТІШОГО СПАСИТЕЛЯ

Наприкінці минулого року Василіянський Чин в Україні пережив велику радість, бо ж 8 студентів-богословів, майбутніх священиків склали професію довічних обітів, тобто цілковито посвятили себе на службу Богові й ближньому у Василіянському Чині, наслідуючи самого Ісуса Христа — чистого, убогого й послушного. Про це ми писали в "Місіонарі".

Такого торжества давно очікували особливо старші отці, що удостоїлися ласки від Бога — довгого віку життя. Вони побачили плоди своєї віри й любові до Бога. Вони дали добре свідчення перед Богом та "цим родом". Їхній приклад і далі вказує дорогу молодим, і за це отцям щира вдячність та пошана.

Цього разу Крехівський новіціятський дім, де розпочинається монаше життя, приймав своїх гостей — 7 майбутніх професів, які залишили свої праці й прибули 27 січня до цієї святої обителі, щоб віддатись молитві й розважанню, призадумі й спогляданню Божих речей. Свій вибір вони зробили уже давніше, а тепер бажають тільки заявити про це торжественно Богові в присутності багатьох свідків. Хто ж вони? Найстарший за віком і за покликанням — о. Ісидор Гончар, він прибув з Херсону, де виконує місійну працю, проповідуючи Слово Боже; о. Мелетій Батіг — з м. Бар на Поділлі, де має намір відновити василіянський монастир; о. Андрій Шкреметко — з Бороняви, славного монастиря на Закарпатті, де є Чудотворна ікона Матері Божої; о. Дмитро Григорак — з Івано-Франківського монастиря Царя Христа, де жертвенно трудиться на Господній ниві, а також відновлює монастир; о. Онуфрій Репецький — з с. Покотилівки біля Харкова, де діє місійна станиця; бр. Йоанікій Чверенчук, що трудиться у Львівському Святоонуфріївському монастирі, та бр. Тома Кушка, який освячується в Підгорецькому монастирі.

Всі вони відбували найперше п'ятиденні реколекції, які давав знаменитий проповідник — о. Андрій Шагала, духівник Крехівського новіціяту. Під час реколекцій отці і брати ще раз зглибили для себе велику Божу любов, бажання бути новими твореннями у Христі, та постановили за Божою допомогою аж до смерті боротись з гріхом (він є найбільшим злом і вбиває Боже життя в людській душі) та чорною невдячністю Предоброму Богові. Слова о. Андрія, повні щирості й батьківської любові, наново підсилили іскру любові до Бога в серцях майбутніх професів через бажання повної й цілковитої посвяти себе Всемогутньому Богові, Творцеві

всього створіння, Цареві Вселенної.

Ця радісна подія звершилась у неділю, 2 лютого, на урочистій Святій Літургії, коли вищезгадані отці та брати склали свою присягу Богові. Поклавши руку на Євангелію, вони прирікали словом, щоб згодом засвідчити свою вірність Богові, ділом та життям й отримати від Творця за свою жертву євангельську нагороду — життя вічне, доступити споглядання Бога "лицем у лице". Чин посвяти звершив о. Василь Мендрунь — консультор та магістр новіціяту; свідками були о. Дам'ян Кастран, ігумен Крехівського монастиря, о. Андрій Шагала, численна братія та вірні.

Отож, Божа справа розвивається; не бракує відважних і сильних юнаків, а то й старших віком, що вміють слухати голос Божий та розуміти дружній заклик Ісуса Христа до щирого й близького приятельства. Хай щастить їм!

Подяка

З нагоди складення професії довічних обітів, від імені всіх новопрофесів, складаю свою щиру подяку нашим старшим отцям за живий приклад любові й вірності до Бога, правдиве навчання та багату духовну спадщину, яку передаєте нам; дякуємо нашим настоятелям, нашим магістрам, дякуємо о. ігумену Дам'яну та братії за гостинність; своїм родичам завдячуємо за добре християнське виховання.

"А понад все дякуємо Тобі, Боже, за дар покликання, за любов Твою до нас, за отримані ласки; Тобі, Пресвята Богородице, за материнську любов та покров над нами; Вам, наші небесні заступники й охоронці душ і тіл, за молитви та опіку"

брат Йоанікій ЧВЕРЕНЧУК, ЧСВВ

На світлині: новопрофеси, в повному озброєнні з параманом, хрестом, мантією, каптуром і з запаленою свічкою, щоб бути "світлом для світу".

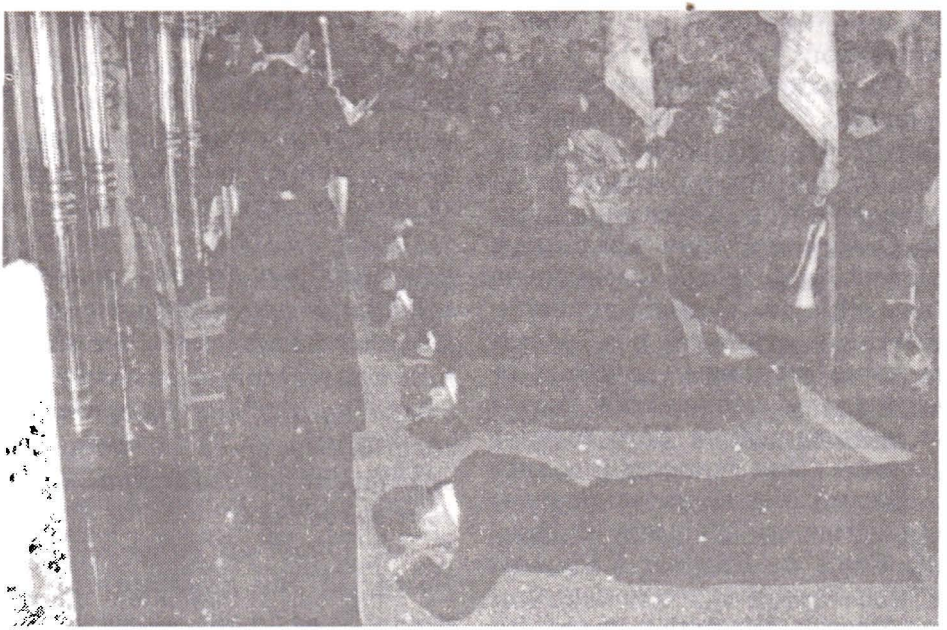

На світлині: Обряд посвяти. Майбутні професи припадають перед престолом Божим. Незабаром їх накриють чорним покривалом з хрестом, що символізує смерть для "цього світу, для себе, а нове народження для Бога".

На світлині: о. Дмитро Григорак, поклавши руку на Євангеліє, перед Пресвятим Богом в присутності о. Василя Мендруня, ЧСВВ, протоконсультора Провінції, складає свою присягу.

25 РОКІВ БІЛЯ ПРЕСТОЛУ

29 січня 1972 року Преосвященний кир Іван Слизюк, Генеральний Вікарій Станіславівської дієцезії, в строгій секретності висвятив молодого василіянина Володимира Василя Палчинського на священика. Підпільна УГКЦ та Чин Святого Василія Великого одержали нового отця, який одразу ж поринув у вир праці. Він був там, де бракувало душпастиря. Основним місцем його діяльності була Яворівщина та Золочівщина.

В м. Золочеві на Львівщині працював о. д-р Василь Богонюк (перед війною був тут катехитом, а під час підпілля приїздив до міста з села Винник). Також мешкали у Золочеві ще два священики — о. Загульський, який хворів та інший, дуже літній чоловік, що з хати ніде не виходив. Після смерті о. Богонюка брат Павло Плетенецький, ЧСВВ почав привозити зі Львова о. Дам'яна Богуна, ЧСВВ. Праці було аж надто багато, і не тільки у Золочеві, але й в інших селах — у Вороняках, Фільварках, Зозулях... Окрім цього брат Петро Боднар, ЧСВВ проводив місійну працю в околицях Плісниська й привозив туди теж о. Дам'яна Богуна. Діяльність Чину поширилася аж до Олеська...

Одному отцеві важко було працювати, бо "жнива великі, а робітників мало". Молоді робітники — о. Методій Скраль, ЧСВВ, о. Володимир Палчинський, ЧСВВ та інші, допомогли сіяти зерна Христової віри у людських душах. Серед старших отців, ще передвоєнних, зголосився о. Юрій Янтух, ЧСВВ.

Під час т. зв. "гласності" за Горбачова можна було сміливіше діяти. У Золочеві люди збиралися біля василіянської церкви і молилися. З ними був й о. Володимир. У храмі зберігали міндобрива, а ззовні виглядав він понівеченим і наближався його упадок. Стараннями о. В. Палчинського, ЧСВВ храм був піднятий з руїни і тепер в ньому здійснюються богослужіння. Отець має задум збільшити церкву і гарно оздобити, таким чином довівши до кінця справу вже покійного о. Щуплата. Ще перед війною ігумен о. Онисим Шуплат, ЧСВВ мав намір розширити храм, але воєнне лихоліття перешкодило це довершити. Також о. В. Палчинський доводить до ладу й іншу церкву у м. Золочеві.

Нині о. В. Палчинський є парохом Золочева і деканом Золочівським. Працює не тільки в парафії, монастирі, але й в школі, лікарні, військовій частині... Також є активним у громадсько-суспільній праці.Слід ще зазначити, що саме завдяки сміливим задумам о. Володимира і їх здійсненню — побудові великого дому, у м. Золочеві розмістився василіянський інститут філософсько-богословських студій, який налічує тепер 24 студенти, а 10 крім них продовжують студії богослов'я за кордоном.

Студенти й професори інституту вдячні о. Володимирові за його батьківську турботу.

Воно й не дивно, що у день його 25-ліття священичого служіння (з 29 січня свято перенесли на 2 лютого цього року) до монастирської церкви м. Золочева прийшли не тільки звичайні парафіяни. Торжественність події була піднесена й участю єпископа-коад'ютора Івано-Франківської єпархії Преосвященного кир Софрона Мудрого, ЧСВВ, уродженця м. Золочева та Високопреосвященного Любомира Гузара, помічника глави УГКЦ. Святкову Літургію правив кир Софрон Мудрий, ЧСВВ у співслуженні з десятьма отцями. Він же виголосив проповідь про велике значення священичого служіння. Після Служби Божої ювіляра привітали мер міста п. Ярослав Максимович та голова райдержадміністрації п. Богдан Рудник. Вони вручили грамоту про визнання його плідної праці. Поздоровляли о. Володимира з квітами й діточки, молодь і старші з різних організацій при Церкві. Преосвящений кир Любомир Гузар загостив пізніше і теж обдарував Впр. о. Володимира відповідними привітаннями. *До усіх поздоровлень приєднується й редакція "Місіонаря". Нехай добрий Господь благословить і зміцнює Вашу Богоугодну працю, отче Володимире, ще на довгі літа!*

УКРАЇНСЬКИЙ ШПИТАЛЬ НАРОДНОЇ ЛІЧНИЦІ ІМ. МИТРОПОЛИТА АНДРЕЯ ШЕПТИЦЬКОГО

Святе Письмо розповідає, що любов Спасителя нашого Ісуса Христа до людей — свята і безмежна. Ісуса Христа можна вважати засновником на землі безкоштовного лікування та оздоровлення хворих людей.

Митрополит Андрей Шептицький при сприянні відомого українського філантропа, доктора Євгена Озаркевича в 1903 році відкрив у Львові при Українській Греко-католицькій Церкві Народну Лічницю. В ній отримували безкоштовну медичну допомогу та лікувались каліки, немічні з найбідніших верств населення в Україні незалежно від національного походження та віросповідання.

Український шпиталь Народної Лічниці ім. Митрополита Андрея Шептицького був і є єдиною лікувально-філантропічною установою в Україні. У ньому працюють сестри Вінкентіянки. Він входить до числа провідних світових шпиталів.

У 1991 році український шпиталь Народної Лічниці ім. Митрополита Андрея Шептицького відновив свою діяльність.

Українська Греко-католицька Церква упродовж своєї чотирьохсотлітньої історії невіддільна від національного та духовного життя народу. Вона завжди дбала про духовну велич людини.

Олександр РУЗАНОВ

НАВІТЬ ПОКІЙНИКІВ НАВЕРТАЛИ НА "ПРАВОСЛАВІЄ"

Вже згаданий у попередніх номерах о. Казимир Дембскі, салезіянин, пише про переслідування царським російським урядом уніатів на Підляшші таке:

"9 лютого вмерла в Янові Агнета Семенюк. За урядження католицького похорону покарано звичайно чоловіків. Отож тим разом похороном мали зайнятися жінки. Та жіночий похоронний похід на дорозі стрінули стражники. Хотіли відібрати труну, та не дали ради. Поїхали за допомогою. Коли повернулися, то розгорілася справжня війна за тлінні останки Агнети. Жінки показалися сильніші і відігнали стражників. Спішилися тепер, щоб дістатися на цвинтар. Та на жаль, не поспіли. Перед цвинтарною брамою заступив їм дорогу начальник з козаками. Жінки поклякали, помолилися та кинули грудку землі на труну Агнети і розійшлися по домах. Стражники тіло померлої завезли і погребали на цвинтарі, православнім кладовищі.

Царські власті не могли собі порадити з похоронами уніятів, то видали нелюдський указ. Коли уніяти поховали б покійника без участі попа, то стражники мали викопати труну і перенести на православний цвинтар. Уніяти однак не поступалися. Хоронили в лісі або в чистім полі, затираючи усякі сліди поховання. Тепер царські укази пішли далі: солтиси мали наказ повідомити владу до трьох годин по смерті когось на селі. Стражники були зобов'язані не допускати католицьких похоронів. Щобільше, коли стражник довідався, що хтось в селі хворіє, то мав обов'язок його відвідувати щодня і чекати на його смерть".

В одній уніатській родині померло п'ятилітнє дитя. Поховали батьки синка вночі на полі. Стражники однак віднайшли його гріб. Відкопали труну та й поховали на православному цвинтарі. Батька дитини жорстоко покарали. За кілька років в тій родині захворів зять. Хвороби не можна було затаїти. Щодня його навідував стражник. Якось каже хворий стражникові: "Не тішся, не вмру, одужаю і моє тіло не піде до церкви". Одначе таки помер і перед смертю просив сердечного тестя поховати його по-католицьки. У темну дощову ніч поховали його на полі. Але на другий день, як звичайно, появився стражник. Родина перестрашилася, але теща не стратила голови. Казала лягти найстаршому синові і сильно зойкати. Жінка померлого сіла збоку і щиро плакала. Коли стражник запитав про стан здоров'я хворого, то господар відповів, що, напевно, одужає: "Все в руках Божих". Коли стражник відійшов, усі полегше-

но зітхнули. Після обіду до хворого прийшов піп. Жінка померлого не допускала його до ліжка. Почалася шарпанина. Жінка, побачивши, що не дасть ради, вигукнула: "Мій чоловік хворий на віспу, за ніщо не відповідаю!" Піп налякався і зараз же пішов з хати. А стражник ще через тиждень приходив довідуватися про стан здоров'я "небіжчика".

Остаточно все вийшло на яв. Стражник отримав сувору догану. Тесть відсидів кілька тижнів у в'язниці. Незважаючи на це все, родина була вдоволена, що похорон відбувся за бажанням померлого.

Додамо ще такі міркування. Здається, за часів неронів і діоклетіянів у Римській імперії не було такого жорстокого переслідування вірних Христа, як за царів московських. Справді, "настоящая вєра".

Євген ШИДЛОВСЬКИЙ

РОЗМОВА МІЖ КАТОЛИКОМ І ПРОТЕСТАНТОМ

Протестант: Ваша віра, лики, помилкова, бо ви робите собі ідолів з паперу чи дерева і людину уважаєте непогрішимою.

Католик: Віра повинна бути розумна. І якщо хтось хоче збудувати добрий дім, то запрошує вмілого архітектора і майстра-будівничого. І саме такою є наша, Петрова віра, бо вона має за архітектора наслідника святого Петра і помічників, що з апостолів походять — єпископів, та їх співробітників — священиків.

Протестант: Головне - це дотримуватися Біблії і не називати себе отцями. Бо це Святе Письмо забороняє...

Католик: Тоді навіщо Христос вислав на проповідь апостолів? І навіщо ви "проповідуєте" так завзято, коли вам самої Біблії достатньо? Священики себе отцями не називають, але вони, уділяючи Святі Тайни, відроджують людські душі. Тим самим, хто родить, той теж батько.

Протестант: У нас тільки Христос, тільки Біблія і лише ласка та віра... Так навчав Мартін Лютер.

Католик: Знаємо, що апостолів послав сам Христос, а Лютера чи Руттерфорда хто послав? Щось про це немає в Біблії... Святий Іван наприкінці Євангелії каже, що не все те, що робив і вчив Христос, є записане в Біблії. То ви все краще знаєте від улюбленого учня Христа? А віра ж без діл - мертва! Про це виразно і ясно нагадує святий Яків і сам Христос, коли говорить: не той, що мені каже Господи, але той, хто волю мою чинить. Замало є вірити в заповіді, але треба їх виконувати.

Протестант: Але у вас є заздрісні, п'яниці, розпусники, люті... А мають бути лише самі вибрані.

Католик: Так, але ви забуваєте, що Христос прийшов не до здорових, а до хворих. Отож у вас нема хворих. І Христос серед вас немає кого шукати. Саме Петрова Церква має рятувати те, що загинуло і їм небо прихиляти. Виходить, що ви загалом не маєте рації буття...

Протестант: Ви не даєте людям читати Біблії...

Католик: Якраз даємо і ще пояснюємо, вимагаємо усього дотримуватися, що Христос заповів нам. Казав на Його спомин служити Безкровну жертву. А у вас чому її немає, чому не споживаєте тіло і кров Його на прощення гріхів і на життя вічне?

Протестант: Але ваші священики беруть чужі гріхи на себе...

Католик: Ні, помиляєтеся, вони в імені Божому під час святої сповіді гріхи прощають. У вас, правда, гріхів нема кому прощати, бо ви себе уважаєте за праведників. І тільки гудите й осуджуєте нас, ликів, хоч знаєте слова Біблії: "Не судіть, то й суджені не будете".

Записав діалог о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ

З ПОТОКУ НОВИН

ПРО НЕГАТИВНІ НАСЛІДКИ ЛІБЕРАЛІЗАЦІЇ ЦЕРКОВНОГО ЖИТТЯ

"Подивіться, до чого ми прийшли і не повторюйте наших помилок", — з такими словами звернувся до читачів однієї з католицьких газет член Єпископальної Церкви США Томас Рівз. Він є автором книги "Порожня Церква: самовбивство ліберального християнства".

У цій книзі Рівз намагається простежити історію занепаду американського протестантизму. В ній описується стан речей в Американській Баптистській Церкві, Християнській Церкві, Євангельській Лютеранській Церкві в Америці, Пресвітеріанській Церкві США, Об'єднаній Церкві Христа і Об'єднаній Методистській Церкві.

За даними Рівза, кількість членів цих Церков за останні 30 років не зростає, а навпаки, зменшується. Занадто вільне ставлення до Святого Письма привело лібералів на невірний шлях. Тільки повернення до ортодоксальної теології, на думку Томаса Рівза, може обновити життя основних протестантських Церков США.

Що ж стосується католиків, то стан їх справ, за переконанням Томаса Рівза, досить стабільніший. "Щоб католицькі храми ніколи не пустували", Рівз радить не захоплюватися модернізмом і надалі зберігати вірність Римському Апостольському Престолові.

За повідомленням API

ПЕТРУСЬ

(Продовження. Початок у № 3 за 1997 р.)

червень 1912

"Тато казали при столі, що не треба молитись, а я, чуючи це, почав плакати і сказав татові: "Треба часто молитись і причащатись, очистивши свою душу під час сповіді". Прошу дуже молитись за татка, а також позичити книжок, щоби татка можна було ними навернути.

Ви, Отче, все говорили нам під час місії, що ми повинні не тільки скріплювати віру в наших родичів, але й гаряче молитись за них. Тому я щодня клякаю при ліжку ввечері, повторюючи після кожної молитви: "Ісусе маленький, наверни мого татка на добру дорогу". А коли дістаю ласощі, то даю половину вбогим, що приходять до нас у суботу і прошу їх, щоби молилися за навернення татка.

липень 1912

Доношу Вам нині радісну вістку, що мама приступають зі мною щодня до Святого Причастя, тому що причащалися досі щонеділі, а я сказав їм: "Мамочко, чому не причащаєтесь щодня, щоби навернути татка?" Мама пригорнула мене і не сказала нічого, але вже від другого дня почала приступати до Святого Причастя разом зі мною, це я їх намовив. Дуже тим тішуся, тепер вже, напевно, навернемо татка.

Петрусь."

ЩО РОБИМО ДЛЯ ВБОГИХ, РОБИМО ДЛЯ ІСУСА

Серпень 1912

"Слава Богу, що вже настали канікули, яких я з нетерпінням чекав. Ми поїхали на село над морем. Вчора я зловив 300 мушель, а Івась — аж 400. Повертаючись з побережжя, я зустрів бідного хлопчика, що збирав лахміття. Був він не більший від чобота мого татка. Тягнув за собою мішок, що був, напевно, тяжчий від нього.

Падав дощ, було холодно, хлопчик не мав на ногах черевик. Ішов від однієї купи сміття до іншої й вибирав лахміття. Три старші хлопці несподівано кинулись на нього, щоб забрати йому все, що він мав у мішку. Тоді він, плачучи, почав утікати, а хлопці кидали за ним каміння. Я кинувся на найстаршого і добре набив його. Потім почав утікати разом зі своїми товаришами.

Я спитав бідного хлопчину:

— Як називаєшся?

— Василько.

— Де живеш?

— Біля моста.

— А в тебе є черевики?

— Нема їх у мене.

— Ходімо, мама тобі дадуть.

— У мене немає мами.

— То моя мама дадуть тобі черевики.

Я завів його до нас і мама дала йому черевики, а також кусок хліба з маслом.

Він пішов задоволений і їв хліб з маслом. Я теж був дуже вдоволений. Ви нам казали, Отче, що все те, що робимо для вбогих, робимо для Ісуса.

— Як це приємно, мамо, — сказав я. — Я дарував свої черевики Ісусові. Тато, напевно, навернуться.

Петрусь."

КРАЩЕ ВМЕРТИ, НІЖ ТЯЖКО ЗГРІШИТИ

вересень 1912

"Розкажу Вам таємницю. Нещодавно пригадав собі після Святого Причастя проповідь про гріхи і малого Моя, мученика з Тонкіну, який вмер, щоб лише тяжко не згрішити. Отче, і я просив Ісуса, щоб дозволив мені краще вмерти, ніж вчинити тяжкий гріх. Я чув, що така молитва мила Ісусові і повторюю її щовечора, окрім щоденних молитов: "Прошу Тебе, Ісусе, дозволь мені краще вмерти, ніж вчинити смертельний гріх". Чи добре я роблю?

Петрусь".

ЯК МИЛО БУТИ БЛИЗЬКО ІСУСА

"Я повернувся до школи. Нині вивчив завдання з географії. Вчив я також напам'ять вірш, але ще не можу написати його Вам, тому що він дуже довгий і я його добре не вивчив, але хочу вивчити його, щоби втішити Ісуса. А у найближчому листі напишу Вам його напам'ять.

А тепер скажу Вам свої таємниці.

Люблю ходити до церкви, бо тоді наодинці з Ісусом і розмовляю з ним. Часом відповідає Він мені, а часом і ні, але з Ним мені добре. Все його прошу, щоби навернув тата. Як пора вже йти до школи, розмовляю в церкві з Ісусом ось так: "Хотів би я з Тобою довше розмовляти, Ісусе, але мушу йти до школи. Я не забуду Тебе ніколи і буду вчитись для Тебе. Отець казали, що праця є також молитвою, коли працюємо для Тебе". В школі, коли діти бавляться після навчання, стараюся належати до тієї групи дітей, що забавляються на боці каплиці. А це тому, щоб бути ближче до Ісуса. Після науки оглядаю церкви. Як то буде гарно, в небі, коли все будемо з Богом. Але де буде тоді мій тато?

Прошу Вас, Отче, моліться за них.

Петрусь".

ПЕТРУСЬ ЖЕРТВУЄ СЕБЕ ЗА БАТЬКА

листопад 1912

"Сумно мені, бо Господь не хоче навернути тата. А прошу я Його щодня: зранку під час Св. Причастя, під час молитви, в школі, всюди. А вчора я подумав, що треба трьох речей, щоб навернути грішників: молитви, віри і терпіння. Правда, Отче?

Багато я молився і проповідував віру, але ще не терпів. Тому просив я Ісуса, щоб дозволив мені терпіти і щоб татко навернувся. Вони прочитали книжки, які Ви, Отче, їм прислали, але сказали, що таки не будуть молитися. Дуже ми нещасливі і мама часто плачуть".

грудень 1912

"Здавалося мені, що в неділю після Святого Причастя Ісус так до мене говорив:

— Хочеш умерти, щоб тата навернути?

— Так.

— Але будеш багато терпіти.

— Добре. Як поможеш мені, добрий Ісусе, хочу хоч тепер вмерти.

А може згрішив я, давши на це згоду без дозволу. Чи погано зробив я, Отче?

Татка перевели і ми переїжджаємо через місяць звідти.

Петрусь".

(Продовження буде)

ЧАЙНВОРД

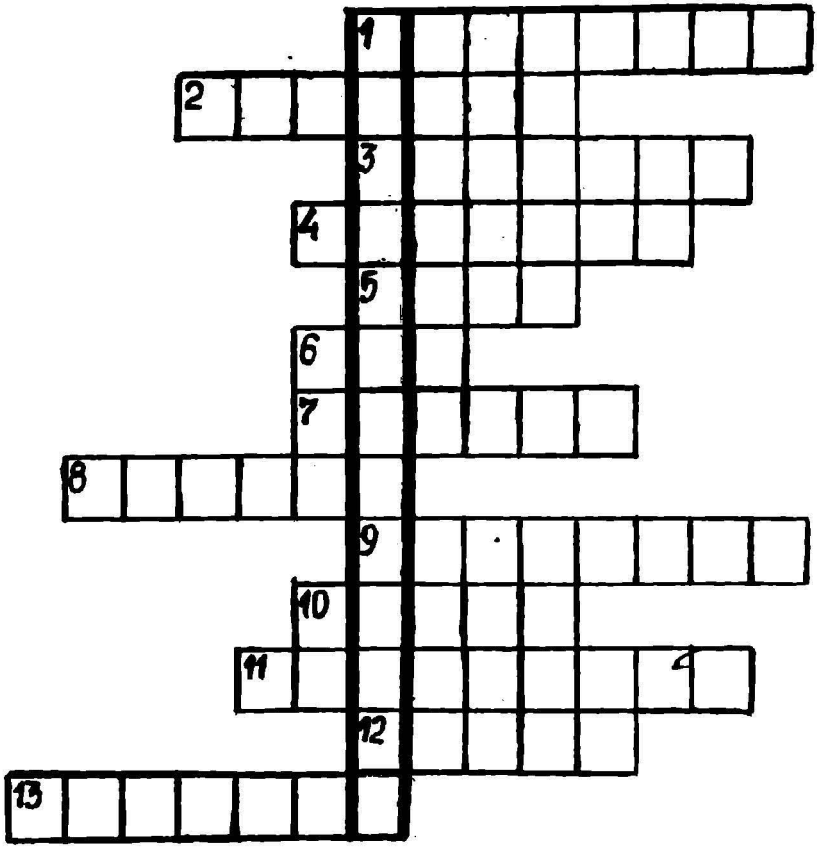

Пригадавши катехизм і відповівши на наступні питання, ви зможете відгадати цей чайнворд. Три крапки замініть словом.

1. Перша моральна чеснота. 2. Перше головне добре діло. 3. Один з дев'яти плодів Святого Духа. 4. Я є ..., Бог твій. Не май інших богів крім Мене. 5. Друге головне добре діло. 6. Є один ..., який усе створив і всім управляє. 7. Остання річ. 8. Одна з чеснот, протилежна гордості. 9. Люби Господа Бога Твого всім серцем своїм, і всією душею своєю, й усією силою своєю, й усією думкою своєю. Це перша і найбільша ... . 10. Божа ... є необхідна для спасіння. 11. Один з головних гріхів. 12. Божа чеснота. 13. ... й забави у заборонені часи не справляти.

Відгадавши чайнворд, у виділеному стовпчику прочитаєте назву однієї з семи Святих Тайн.

Підготувала Леся ШТИКАЛО,
м. Львів

НОВІ ВИДАННЯ ВИДАВНИЦТВА "МІСІОНЕР":

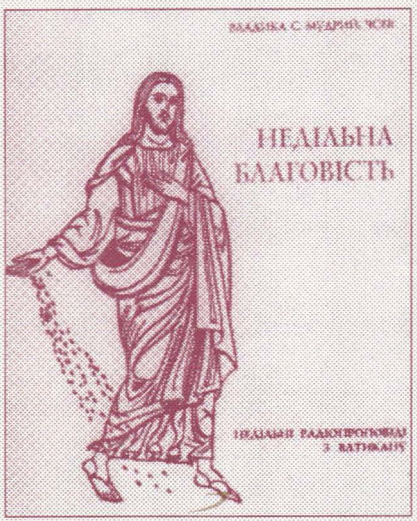

Владика С. Мудрий, ЧСВВ.
НЕДІЛЬНА БЛАГОВІСТЬ.

З 1964 року настала можливість щонеділі транслювати Святу Літургію та голосити проповідь українською мовою на Ватиканській радіостанції. І полинуло недільне Богослужіння і благовість в українські міста і села завдяки невтомній праці української римської громади.

Пропоноване видання — перший том недільної благовісті, яку голосив о. Софрон Мудрий, ЧСВВ.

НАШУ ЛІТЕРАТУРУ МОЖНА ПРИДБАТИ:

*у **Львові** - біля церкви св. Андрія (пл. Соборна)*

*у м. **Дрогобичі**, Львівська обл. — магазин "Місіонер", вул. Мазепи, 7*

*у м. **Бучачі**, Тернопільська обл. — монастир Воздвиження Чесного Хреста, ЧСВВ, вул. Міцкевича, 19*

та при інших василіянських монастирях